

Ross Rohde: Pitkästyttävää!

Ross Rohde: Boring!

Kasvoin perheessä, joka ei ollut erityisen uskonnollinen. Mutta kuten useimmat 60-luvun lapset minäkin kuuluin perheeseen, jossa elettiin oman kirkkokunnan tapojen mukaan, ja me kävimme kirkossa noin 8-10 kertaa vuodessa. Tässä joitakin muistoja noista tilanteista.

Se oli pitkästyttävää. Ei vain pikkuisen tylsää, vaan kiemurtelin tuolissa ja toivoin, että olisin ollut pitkästymässä jossakin muualla. Oli aina helpotus, jos sunnuntaiaamuna minua ei pyntäty kirkkoon menemistä varten. Niinpä on jonkin verran hämmästyttävää edelleenkin se, että minusta ylipäättään tuli kristitty. Ehkä pelastava armo saavutti minut siksi, että kun siskoni kertoi minulle evankeliumin sanomaa, hän ei sitonut sitä kirkossa käymiseen, jolloin olisin todennäköisesti torjunut tarjouksen.

Mistä kummasta seurakunta kehitti kaiken tuon tylsyyden? Minusta se on hyvä kysymys, vaikka kysynkin sitä retorisesti. Seurakunta sellaisena kuin se alun perin syntyi ei ollut lainkaan pitkästyttävä. Se oli niin ihana, että alkuseurakunnan kristityt kokoontuivat joka päivä. *Entiseen tapaan he joka päivä opettivat temppelissä ja kodeissa ja julistivat, että Jeesus on Messias. Ap.t.5:42.* Tuo toteamus voi tarkoittaa, että he kokoontuivat joka päivä, tai että jossain päin oli päivittäin menossa kokous. Todennäköisesti menossa oli vähän kumpaakin, tietyt ryhmät kokoontuivat usein ja tietyt ryhmät päivittäin. Mutta asian ydin tässä on se, että alkuseurakunnan jäsenet halusivat kokoontua, he eivät malttaneet jättää sitä väliin. Joten, mitä niin hienoa he oikein puuhasivat? Se tuntuu puuttuvan monista seurakunnan tilaisuuksista tänä päivänä. Ja toiseksi: mitä meidän pitäisi asialle tehdä?

Ensiksikin, mitä he tekivät sellaista, jota me emme tee? Mikä meiltä puuttuu? Luulen, että he kohtasivat Jeesuksen joka kerta keskellään. He eivät toteuttaneet jotakin ennalta suunniteltua, asetelmallista ja ritualisoitua jumalanpalvelusta. He toteuttivat yhdessäoloa, joka oli sekä spontaania että samalla todellista Jeesuksen kohtaamista. Lukekaamme se Uuden testamentin ainoa kohta, jossa kuvataan seurakunnan kokoontumista:

Mitä tämä siis tarkoittaa, veljet? Kun kokoonnutte yhteen, jokaisella on jotakin annettavaa: laulu, opetus tai ilmestyys, puhe kielillä tai sen tulkinta. Kaiken on tapahduttava yhteiseksi parhaaksi. Jos puhutaan kielillä, vain kaksi tai enintään kolme saa puhua, kukin vuorollaan, ja jonkun on tulkittava puhetta. Ellei tulkitsijaa ole, puhuja olkoon seurakunnan parissa vaiti ja puhukoon vain itselleen ja Jumalalle. Samoin profeetoista saa esiintyä vain kaksi tai kolme, ja toiset arvostelkoot. Jos joku muu läsnäolijoista saa ilmestyksen, edellisen puhujan tulee vaieta. Kaikki te voitte profetoida, kukin vuorollanne, jotta kaikki oppisivat ja saisivat rohkaisua. Profeetat pystyvät hallitsemaan henkilöihjajaan, sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen vaan rauhan Jumala. 1.Kor.14:26-33.

Tämä kaikki tapahtui spontaanisti, ei ohjelman mukaan. Oli varsin vähän aikaa tai ei yhtään aikaa tehdä etukäteisvalmisteluja. Sen tähden sitä ei voinut johtaa kukaan muu kuin Jeesus itse. Ihminen voi kyllä valmistaa sieluaan tällaista varten, mutta sen enempiä ei kukaan saa suunnitella jumalanpalveluksen kulkua, sillä sellainen on sanomattoman kummallista näissä yhteyksissä. Toisekseen oli kyseessä todellinen kohtaaminen elävän Jumalan kanssa, vaikka siinä oltiin yhdessä koolla hyvien ystävien kesken. Kuinka mahtavaa se onkaan? Tässä kuvataan, kuinka ihmiset ovat tulleet koolle ja kuinka Jumala ilmestyy heidän keskellään, johtaa ihmisiä antamalla neuvoja, saa ihmiset puhumaan kielillä ja tulkitsemaan sellaista puhetta. Myös profetioita esiintyy (Jumala puhuu koolla oleville jonkun henkilön kautta). Tässä tosi tilanteessa erilaista tietoa tulee Jumalalta niin nopeaa tahtia ja yhtä pötköä, että Paavali katsoo asiakseen neuvoo, kuinka vastaanottajien pitää odottaa vuoroaan niin, ettei kaikki sanomat tule kaikille sekaisin ja päällekkäin. Etkö sinäkin haluaisi osallistua tällaiseen kokoukseen? Minä ainakin tykkäisin valtavasti... ja tykkäänkin siitä kovasti aina, kun sitä tapahtuu minun ja ystävien koolla ollessa.

Joten, mitä meidän pitäisi tehdä asian suhteen (joka oli toinen kysymykseni)? No, ainakin haluan sanoa, että minun mielestäni meidän ei tule yrittää välttää seurakunnan kokouksen pitkästyttävää luonnetta tekemällä siitä jonkinlainen sarja esiintymisnumeroita. Sillä ehkä voidaan välttää pitkästyminen, mutta se ei millään muotoa takaa Jumalan kohtaamista. Tässä ehdotukseni siitä, mitä meidän pitäisi tehdä. Tehdään samoja asioita kuin alkuseurakunnan kristityt - mitä yksinkertaisemmin,

sen parempi. Olen ollut tekemisissä tämän asian kanssa nyt moniaita kertoja sen jälkeen, kun minusta on alkanut tulla entistä "orgaanisempi" kristitty. Nämä kohtaamiset ovat olleet rikkaita ja hengellisesti rakentavia ja ovat kannustaneet minua rakkauteen ja hyviin tekoihin. Yhtä asiaa ne eivät ole - ne eivät ole pitkästyttäviä.

Poimi kysymys ja vastaa siihen:

- Miksi luulet, että seurakunnasta tuli niin pitkästyttävä? Mikä sinusta on tyypillisen seurakunnan kokouksen tylsin osa?
- Mitä luulet, että meidän pitäisi tehdä tälle ongelmalle? Olen tehnyt oman ehdotukseni - onko sinulla parempi?
- Luuletko, että jos seurakunnan kokouksesta tehdään sarja esiintymisiä, se tuo ratkaisun ongelmaan? Onko seurakunnan kokoontumisten tarkoitus viihdyttää?
- Jos sinun mielestäsi seurakunnan tarkoitus ei ole viihdyttäminen, mikä sitten on?

Ross Rohde

Copyright © 2014 Ross Rohde. Artikkelini on suomennettu ja julkaistu luvalla kirjoittajan blogista [Viral Jesus](#).

Copyright © 2014 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net.